

[Undervisningsministeren.]

enkelte tilfælde har foreligget uforsigtighed eller forsømmelighed fra skolens eller lærerens side f. eks. med hensyn til tilsyn, medens der ikke er erstatningsansvar ved hændelig tilskadekomst. Dette gælder såvel uheld i undervisningstiden som i frikvartererne, og ministeriet har ikke hjemmel til at fastsætte regler om et eventuelt erstatningsansvars grundlag, omfang og placering. Der kan også være tilfælde, hvor erstatningsansvar for en elevs tilskadekomst påhviler én eller flere andre elever.

Der er sikkert nogle skoler og utvivlsomt mange forældre, der gennem ansvarsforsikring har dækket sig ind mod risikoen for erstatningsansvar for eleveres tilskadekomst ved uheld i skolen. Lærere, der er medlemmer af Danmarks Lærerforening, er herigennem forsikret mod erstatningsansvar, som de pådrager sig i tjenesten. Derimod forekommer det nok sjældnere, at forældre ved ulykkesforsikring har sikret deres børn mod varige følger af ulykker, som ingen kan gøres ansvarlig for. Ministeriet har ikke hjemmel til at påbyde kommuner, skoler eller forældre at tegne sådanne forsikringer. Udgifter til sygebehandling efter tilskadekomst vil i alt væsentligt blive dækket gennem sygekasse eller sygeforsikring.

Der forekommer antagelig også tilfælde, hvor en kommune yder en elev, der er kommet til skade ved uheld på skolen, en godtgørelse, selv om det ikke er sandsynligt, at kommunen ved en eventuel retssag ville blive kendt erstatningspligtig, men heller ikke i denne henseende kan ministeriet pålægge kommunerne nogen forpligtelse. For statsskolernes vedkommende gives der billighedsgodtgørelse efter retningslinjer, der er udviklet gennem en mangeårig praksis.

At der ikke findes generelle regler om erstatning for eleveres tilskadekomst ved uheld på skolen, svarer i øvrigt til den almindelige retstilstand på erstatningsområdet, og selv om det ville være muligt — hvad der i øvrigt måske er grund til at betvivle — vil det næppe være rigtigt at udforme faste almindelige regler om erstatningsspørgsmål på skoleområdet. Det måtte i givet fald ske ved lov, men der kan næppe gives nogen tilstrækkelig moti-

vering for at gøre dette særlige område fremfor spørgsmål om erstatningsansvar på andre områder til genstand for lovgivning. Det forekommer mig i øvrigt ikke sandsynligt, at man ved lov ville gå videre end hittidig retspraksis og fastslå erstatningspligt i tilfælde, hvor der ikke lægges skolen eller andre noget til last, eller at man ville pålægge forældre en forsikringspligt for deres skolesøgende børn.

På et enkelt område har staten påtaget sig den økonomiske risiko i tilfælde, hvor skoleelever kommer til skade. Det drejer sig om en ordning, der er hjemlet ved tekstanmærkning på finansloven, og hvorefter arbejdsministeren bl. a. er bemyndiget til af statskassen at udrede erstatning efter ulykkesforsikringslovens regler til skoleelever og andre vejledningssøgende ved tilskadekomst i forbindelse med ophold i erhvervspraktik og lignende erhvervsorienterede arrangementer.

Jeg kan også nævne, at det i ministeriets cirkulære om færdselsundervisning er anført, at elever, der deltager i skolepatruljearbejde, under udførelsen af dette arbejde er omfattet af skolens og kommunens risiko i henhold til ulykkesforsikringsloven.

Bortset fra sådanne helt specielle ordninger på specielle områder kan der efter min opfattelse gøres en indsats på den måde, at ministeriet stiller krav om særlige forsigtighedsforholdsregler eller fastsætter forbud af forskellig art på områder af undervisningen, hvor der kan være en særlig risiko. Sådanne bestemmelser tjener først og fremmest til at forebygge, at uheld sker, og kan desuden bidrage til afklaring af spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger erstatningspligt eller ej, hvis uheld alligevel indtræffer.

Regler af denne art er i årenes løb blevet fastsat på forskellige områder, hvor det er fundet påkrævet. Som eksempel fra den seneste tid kan jeg nævne, at der er udstedt forbud mod anvendelse af autogensvejseanlæg, af klorater og perklorater i undervisningen i folkeskolen og tilsvarende skoleformer. Fra min forgængers tid kan jeg nævne, at der er fastsat begrænsninger i eleveres benyttelse af eldrevne maskiner som led i undervisning i sløjd.

Efter sagens natur kan der navnlig på fysik- og kemiundervisningens område være